

paadrage Strafsansvar, og, som sagt, Erstatningsansvaret hører ikke hjemme her, thi det kan, som sagt, aldrig gennemføres. Jeg tror derfor, at man maa være villig til at hjemle Mandstabet en noget større Afgang til Klage, end Lovforslaget gjør, som det nu foreligger. Et andet Forhold er dette, at Lovforslaget fæster sin Opmærksomhed ubelukkende paa Skibsføreren og vælter hele Ansvaret over paa ham i Tilfælde af Mangler ved Skibet og dets Ladning. Der sjøes ganske vist til en Regel om Medansvarlighed for den Rheder, der har vist utilbørlig Forsømmelse, men i de fleste Tilfælde ville Alle dog vistnok være enige med mig om, at, dersom Loven fik en Indskrænkning som den, jeg her har taget Ordet for, til at gjælde ubelukkende for Skibet selv, har Rhelderen absolut Broderparten af Ansvaret derfor, og i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at der maatte tilføjes en Bestemmelse, som gik ud paa, at, naar Skibsføreren havde gjort Rhelderen opmærksom paa den Fare, der var forbunden med at løbe ud med hans Skib, og Rhelderen ikkedestomindre paalagde Skibsføreren at gjøre det, maatte Skibsføreren være fri for Ansvar. Der foreligger Exempler i saa Henseende, og det er mig indlysende, at Skibsføreren dog lige overfor en saadan Ordre fra sin Rhelder er stillet paa en saadan Maade, at der hører mere Karakterstyrke, end man i Regelen kan vente af en saadan Mand, til at vove sin Stilling for ikke at gaa ud med et saadant Skib, som hans Rhelder beordrer ham til at gaa ud med. Jeg vil derfor anbefale, at det maatte lykkes os nu at gennemføre væsentlige positive Bestemmelser paa dette Omraade, men jeg tror, at vil man gaa rigtig frem, maa man gaa forsigtig tilværks og tage, hvad jeg vil kalde, en forsigtig Begyndelse, saaledes at man lader Erfaringen vise, hvilke yderligere Foranstaltninger der paa dette Omraade vil være at træffe. Der er vist Ingen, der mere levende interesseres sig for, at det maatte gøres Noget for at værne om Sømandens Liv end jeg, og jeg har ogsaa tidligere taget Ordet for det Samme, men det er jo, som det ogsaa fra mange Sider er blevet yttret her i Salen og i det andet Thing, et Forhold, hvor ganske vist Hensyn maa tages til flere Sider og tages med Nette, for at man ikke skal komme til at skade Sømandstanden mere end gavne den. Jeg vil indstændig tilraade, at vi koncentrere vor Opmærksomhed paa dette One, de syv mandede Ligefister, og for at ramme dem vil jeg være med til at indføre en saadan Institution som Skibsinspektør.

Indenrigsministeren (Steel): Efter dette meget vidtløftige Foredrag om en Sag, som det er blevet talt for baade her og andetsteds om i mange Timer, og da der dog er fremkommet Et og Andet, som ikke har været tidligere set i ethvert Fald ikke fra det Synspunkt, som

den ærede Laler har anlagt, finder jeg mig foranlediget til allerede nu at tage Ordet for at gjøre nogle Bemærkninger. Jeg skal se bort fra de almindelige Betragtninger, hvormed næsten alle Lalere have indledet deres Foredrag i denne Sag, den Omhyggelighed, hvormed de søgte at værne om Menneskeliv, og den overordenlige Betydning, som de af humane Hensyn tillagde Loven, men som desværre hos Udskillige er endt paa en Maade, man ikke skulde have ventet, nemlig med en Begrændsning af Loven, som efter min Formening vil betage den dens væsentlige Betydning i de allerfleste Henseender. Det ærede Medlem stillede den Betragtning frem, at Lovgivningsmagten kun var i sin Ret til at foreskrive Forholdsregler, naar Lalen var om at afværge Tab af Menneskeliv. I den Almindelighed udtalt tror jeg ikke, at den ærede Laler har Ret i at opstille en saadan Regel. Jeg tror, at Staten har Ret til, og jeg tror ogsaa, at den i ikke saa Tilfælde har foreskrevet Regler, der gaa ud paa at værne om store materielle Interesser, hvor de Paagjældende ikke selv kunne gjøre det. Det tror jeg, at der let vil kunne nævnes flere Exempler paa, saa at der altsaa heller ikke i denne Lov maa ses helt bort fra, at den ikke alene dreier sig om Menneskeliv, hvilket naturligvis i hvert Tilfælde bliver det Første, men ogsaa om meget betydelige materielle Interesser. — Det ærede Medlem anstillede først nogle Betragtninger over Linien for den indenrigste Skibsfart, om denne Linie, der er betegnet med Lindsnes—Regel og Kalmar—Rügentwalde var den heldigste. Det er i det Hele meget vanskeligt at træffe en aldeles bestemt Grændse, om hvilken man skulde kunne sige, hvad det ærede Medlem fordrer, at den er ubetinget rigtig. Der vil være Terrain indenfor og udenfor Linien, med Hensyn til hvilke det maa være meget tvivlsomt, om de ikke ligesaa godt kunne høre ind under det Begreb, man der betegner som det, der ligger udenfor eller indenfor. Men naar det ærede Medlem sagde, at man burde stræbe efter at søge en Linie, som var ubetinget rigtig, viste det sig, at det ærede Medlem havde stillet sig en Opgave, som han ikke selv kunde løse. Han var nødt til at gjøre en Undtagelse og det af en meget betænelig Natur, nemlig Bornholm. Jeg kan ikke se, hvorfor Skibsfarten paa Bornholm skulde være mindre farlig, fordi det er et dansk Land. Jeg tror tværtimod, at Skibsfarten paa Bornholm kan være temmelig farlig. Som sagt, det vil vistnok være meget vanskeligt at træffe det absolut Nette der. Naar man har valgt disse Linier efter Forordningen af 10de Januar 1840, er det naturligvis ikke, fordi de ere ansøgte der i en anden Hensigt, men fordi man har fundet, at den samme Grændse, som var sat der, ogsaa var en passende Grændse i dette Tilfælde. De ere altsaa ikke, tør jeg antage, vilkaarligt valgte, men valgte, fordi man har fundet, at det var efter